

Hyvää syksyä kaikille sukuseuran jäsenille!

Olen 24-vuotias Lakkojen sukuseuran jäsen, jolle sukuseura myönsi stipendin vuoden 2015 alkupuolella. Tekstissä avaan, millaiseen toimintaan sukuseuran tuki meni, mutta ensin kerron hieman itsestäni.

Aloitin fysioterapiaopintoni Lahden ammattikorkeakoulussa 2011 syyskuussa, kun lukion alkuaikojen unelmat lääkäriä työskenetynä vaihtuivat lukion loppua kohden fysioterapeutin ammattiin. Onneksi niin, sillä tässä ammatissa pääsee kohtaamaan ja auttamaan ihmisiä jopa lähemmin kuin lääkäriä. Koin opiskelevani itselleni oikeaa alaa jo opintojen alusta lähtien. Valmistuin muutaman kuukauden etuajassa eli 31.10.2014. Valmistuneena tunne unelma-ammatin löytymisestä jatkuu edelleen.

Vaikka ammatti, johon valmistuin, on oma unelma-ammatti, halusin kuitenkin opiskella enemmän – tällä kertaa yhdistäen kaksi sydämenasiaa eli fysioterapian ja oman uskonin. Jonkun mielestä jatko-opintosuunnitelmani saattoi vaikuttaa hieman kummalliselta, mutta minulle se oli ollut mielen päällä jo pitkän aikaa: University of the Nations, joka on osa kristillistä YWAM-verkostoa. Suuntasin tammikuussa 2015 Uuteen-Seelantiin suorittamaan Medical Compassion DTS-kurssin Marine Reach Ministries -kampukselle. Medical Compassion DTS-kurssi kesti kokonaisuudessa noin kuusi kuukautta, josta puolet oli opiskelua kristillisten, hengellisten sekä perusterveydenhuollollisten aiheiden parissa. Kurssin loppuaika oli käytännönjaksoa. Tällöin tiimi, johon kuului, suuntasi Indonesiaan laittamaan käytäntöön kaiken opitun. Käytännönjaksolla sain mahdollisuuden auttaa paikallisia myös fysioterapian avulla.

Lakkojen sukuseura myönsi 500 euron stipendin Medical Compassion DTS-kurssiin. Lakkojen sukuseura halusi olla taloudellisesti tukemassa ja avustamassa vastavalmistuneen fysioterapeutin unelmaa jatko-opinnoista ja vähäosaisten auttamisesta lähimmäisenrakkauden näkökulmasta. Kiitoksena sukuseuran tuesta haluan nyt kertoa sanoin ja kuvin matkastani.

UUDESSA-SEELANNISSA

Luentojakson vietimme koko koulun kesken eli noin 50 opiskelijan ja noin 20 työntekijän kanssa. Suurin osa ihmisistä oli Kanadasta ja USA:sta, mutta myös muita eurooppalaisia löytyi lisäksi – yksi jopa Pohjoismaasta, Tanskasta. Ikäjakama oli 18 – 29 ja tyttöjä noin kolme neljännesosaa. Opisto oli rakennuksena mainio ja kauniilla paikalla keskellä luontoa. Maisema oli Taru Sormusten Herrasta elokuvien ja viidakon yhdistelmää, mikä oli eksoottista ja, luontoihmiselle kuten minä, myös rauhoittavaa. Ympäröivään piha-/ luontoalueeseen kuului metsää, kumpuilevia rinteitä ja laaksoja sekä itse opistorakennus nurmikenttine ja kappeleineen. Alueella oli myös oma vesiputous, jonne käveli noin 10 minuuttia.

Päivät alkoivat aamupalalla klo6:45, jonka jälkeen oli varattu aikaa hiljentymiselle. 8:30 alkoivat luennot, jotka kestivät klo12:15 asti, joskus pidempään. Luentojaksoilla käsitelimme hengellisiä teemoja. Luennoitsijat tulivat ympäri maailmaa ja opiskelumme oli luovaa ja henkilökohtaista. 12:30 oli lounas, jonka jälkeen –päivästä riippuen –perehdyimme eri terveydenhuoltoteemoihin tai teimme käytännöttöitä yhdellä Marine Reach Ministryn remontissa olevalla missio-laivalla.

Perusterveydenhuoltoluennoilla opimme mm. ensiapua, pulssin mittaamista manuaalisesti, näöntestausta, kuinka toimia kriisitilanteessa, avustamista synnytyksessä jne. Osa käydyistä aiheista olivat minulle jo entuudestaan tuttuja, mutta opin myös paljon uusia taitoja ja sain lisää tietoa. Ennen kaikkea kriisitilanteissa toimimisen harjoittelu lavastetun kriisitilanteen avulla oli innostava kokemus.

UUDESTA-SEELANNISTA BALILLE

Luentojakson loppupuolella jakaannuimme 50 oppilaan ryhmästä pienempiin tiimeihin, joissa lähdimme myös käytännönjaksolle mukanaamme kaikki opittu. Itse pääsin Indonesian Balille suuntaavaan tiimiin, jossa oli 3 kanadalaista 20-vuotiasta tyttöä, yksi 19-vuotias poika USA:sta, yksi pariskunta (molemmat minun ikäisiä) USA:sta sekä tiiminvetäjä, joka oli myös USA:sta. Olin siis tiimin ainoa eurooppalainen. Tiimi oli mainio myös terveydenhuollolliselta näkökulmalta, sillä tiimin vetäjä oli hoitaja, yksi kanadalaisista tytöistä hoitajaopiskelija ja

pariskunnan mies oli fysioterapeutti. Näin ollen tiimissämme oli kaksi fysioterapeuttia! Tällaisella kokoonpanolla suuntasimme luentojakson jälkeen Balille.

Balille päästyämme meille tuli nopeasti selväksi millaisen kulttuurin keskellä paikalliset elävät. Balista saattaa ensimmäiseksi tulla mieleen rentoutuminen ja löhöily, mutta paikallisille arki oli kaikkea muuta kuin sitä. Paikallinen hindukulttuuri on keskittynyt suorittamiseen sekä tuhansille ja taas tuhansille hindujumalille uhraamiseen. Uhrien tekoon menee paljon rahaa ja aikaa sekä loputon epävarmuus jumalien tyytyväisyydestä on raskas taakka kantaa.

Osan ajasta vietimme Denpasarissa, joka on Balin pääkaupunki. Siellä työskentelimme lasten ja perheiden kanssa slummeissa sekä orpokodissa. Lisäksi kävimme rukoilemassa sairaaloissa sairaiden puolesta. Viikonloppuisin osallistuimme paikallisten seurakuntien toimintaan.

Slummeissa keskityimme lapsi- ja perhetyöhön. Ihmiset olivat suurimmalta osalta hinduja, mutta pieni osa myös muslimeja ja kristittyjä. Järjestimme slummissa asuville äideille, eli mamoille pienimuotoisia tapaamisia, joissa he saivat kertoa arjen haasteista saaden henkistä tukea ryhmästä. Lapset kiintyivät meihin ja me heihin. Leikimme ja lauloimme yhdessä, näyttelimme Raamatun tarinoita sekä opetimme heille terveyskasvatusta aiheista käsienpesu, hampaiden harjaus ja haavojen hoito.

Orpokodin lapset olivat slummilapsia paljon sulkeutuneempia. Viikkojen edetessä oli kuitenkin innostavaa nähdä kuinka luottamus lasten ja meidän välillä rakentui.

Sairaaloissa rukoilimme sairaiden puolesta. Kun toinen puoli tiimistämme meni seuraavan kerran sairaalaan, saimme kuulla kuinka ihmisiä oli kotiutettu, sillä he olivat parantuneet.

Vietimme aikaa myös pohjoisessa Singaraja –nimisen kaupungin lähetyvillä olevassa kylässä. Päivät vietimme kylässä ja vuorilla talosta taloon kävellen. Länsimaalaisina paikalliset ottivat meidät mielellään vieraina vastaan, mikä helpotti tutustumista ja lähestymistä. Tarjosimme heille näöntarkastuksia ja fysioterapiaa.

Itselleni yksi suurin unelmientäyttymys oli se, että pystyin auttamaan paikallisia omalla ammatillani. Fysioterapia-asiakkaita riitti enemmän kuin meillä oli päiviä käytettävänä pohjoisessa. Pelkän ensimmäisen viikon aikana fysioterapia-asiakkaita oli 23! Suurin osa asiakkaista oli nivelrikkopotilaita ja toispuolihalvaantuneita. Osaa fysioterapiaa saaneista tapasimme vain kerran, toisten luokse menimme seurantaikäynneille jopa neljä kertaa kolmen viikon aikana.

LOPPUSANAT

Haluan kiittää Lakkojen sukuseuraa, joka tuki matkan mahdollistumista. Lisäksi toivon, että tämä teksti antaisi jonkinlaista kuvaa siitä, millaisen arvokkaan kädenjäljen Lakkojen sukuseura on Indonesialaisten elämiin päässyt painamaan. Siispä lämmin kiitos vielä kerran stipendistä!

Minna Vanhalakka

